

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/92/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111221644
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4111221644.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci navrhovateľa: Ondrej Petrovič PETRANS TELESERVIS so sídlom Nitra, Dolnohorská 56, IČO: 14 042 975, zastúpený Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom so sídlom v Nitre, Novozámocká 214, proti odporcovi: C. Q., bytom H. Q., V. XXXX/X, zastúpený JUDr. Jánom Paučom, advokátom so sídlom v Žiari nad Hronom, Námestie Matice slovenskej 6, o zaplatenie 658,13 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 13. novembra 2012, č. k. 14C/226/2011-204, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania v sume 882,10 eura do rúk právneho zástupcu odporcu JUDr. Jána Pauča, advokáta, Námestie Matice slovenskej 6, Žiar nad Hronom do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 179 ods. 1, 2, § 186 ods. 1, § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vyhl. č. 11/1975 Zb. a zistil, že medzi navrhovateľom a odporcom v období od 20. 02. 2008 do 15. 02. 2011 existoval pracovnoprávny vzťah, založený pracovnou zmluvou. Odporca na základe pracovnej zmluvy vykonával u navrhovateľa prácu, spočívajúcu v práci vodiča - manipulačného pracovníka v doprave, vykonávajúceho aj základnú údržbu vozidla. Podľa tvrdenia navrhovateľa, odporca je zodpovedný za vznik škody, ktorá mu vznikla z dôvodu zaplatenia zmluvnej pokuty za oneskorenú vykládku tovaru, ktorú mal zaviniť odporca, ako zamestnanec. V danej veci uzavrel navrhovateľ s odporcom dohodu o hmotnej zodpovednosti, avšak navrhovateľ si uplatňuje náhradu škody titulom zaplatenej zmluvnej pokuty, preto nie je možné aplikovať na túto náhradu ustanovenie § 182 a nasl. Zákonníka práce, ktoré ustanovenia sa týkajú práve vyúčtovania zverených hodnôt, resp. zodpovednosti za schodok na týchto zverených hodnotách a v ktorom prípade zamestnávateľ nie je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie. Z tohto dôvodu je potrebné pri rozhodovaní v danej veci použiť ustanovenie § 179 ods. 1 Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za vznik škody. Navrhovateľ si uplatňuje v danej veci nárok na náhradu škody od odporcu, ako zamestnanca, za uhradenú zmluvnú pokutu, ktorú musel zaplatiť objednávateľovi prepravy za oneskorenú vykládku tovaru, a to v sume 500 eur za vykládku, ktorú navrhovateľ nerealizoval, nakoľko dňa 11. 01. 2011 odmietol nastúpiť do práce a zamestnávateľ (navrhovateľ) musel hľadať náhradného vodiča, ktorý v dôsledku oneskoreného nástupu na prepravu nestihol termín vykládky v talianskom meste Lodi. V tomto prípade je zamestnávateľ povinný preukázať zamestnancovi (odporcovi) zavinenie, spočívajúce v porušení pracovných povinností. Navrhovateľ preukázal, že odporca dňa 11. 01. 2011 do práce nenastúpil, ktorú skutočnosť odporca ani nespochybnil a potvrdil, že odmietol nastúpiť do práce z dôvodu nevyplatenia mzdy. Zamestnávateľ pri uplatnení nároku na náhradu škody od zamestnanca je povinný preukázať vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením pracovných povinností a vznikom škody. Navrhovateľ v danej veci preukazoval vznik škody faktúrou od spoločnosti LKW Walter, ktorou táto spoločnosť vyúčtovala navrhovateľovi sumu 500 eur za neskorú vykládku v meste Lodi a túto sumu navrhovateľ považoval za zmluvnú pokutu, ktorú musel spoločnosti LKW

Walter zaplatiť. Taktiež si z titulu zaplatenej zmluvnej pokuty uplatňuje náhradu škody od odporcu aj za zaplatenú zmluvnú pokutu v sume 130 eur za neskorú vykládku v Brezovej pod Bradlom. Skutočnosť, či tieto sumy spoločnosti LKW Walter navrhovateľ aj skutočne zaplatil, navrhovateľ súdu preukázateľným a jasným spôsobom nepreukázal. Predložil síce výpisy z účtu, avšak z týchto jednoznačne nevyplýva zaplataenie sumy 500 eur, ani sumy 130 eur spoločnosti LKW Walter. Súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že ak sa navrhovateľ domáha náhrady za zaplatenú zmluvnú pokutu, bol povinný preukázať splnenie podmienok na takúto náhradu, t.j. existenciu dohody o zmluvnej pokute a doklad preukazujúci zaplataenie tejto zmluvnej pokuty. Podľa ustanovenia § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka by musela byť medzi navrhovateľom a spoločnosťou LKW Walter dohodnutá písomne, inak by bola neplatná a spoločnosť LKW Walter by si nemohla nárokovať na zaplataenie zmluvnej pokuty. V dohode o zmluvnej pokute musí byť okrem označenia jej účastníkov, jednoznačne špecifikovaná zmluvná povinnosť, na porušenie ktorej sa zmluvná pokuta vzťahuje, okrem toho musí obsahovať určenie výšky zmluvnej pokuty alebo spôsob jej určenia. Navrhovateľ existenciu písomnej dohody o zmluvnej pokute medzi ním a spoločnosťou LKW Walter nepreukázal, dôvodiac, že takáto dohoda uzavretá nebola, nakoľko je toto upravené v Dohovore, ktorý sa aplikuje na medzinárodnú prepravu. Dohovor ustanovenia o zmluvnej pokute vôbec neobsahuje. V ustanovení článku 4 a článku 9 je upravené, že nákladný list sa považuje za uzavretú prepravnú zmluvu. Navrhovateľ súdu predložil prepravné príkazy na prepravu tovaru s miestom nakládky Staric a vykládkou v Taliansku a tiež príkaz na prepravu s miestom nakládky v Taliansku a miestom vykládky v Brezovej pod Bradlom dňa 12. 06. 2010 do 12.30 hod., avšak ani jeden príkaz na prepravu neobsahuje dohodu o zmluvnej pokute medzi navrhovateľom a spoločnosťou LKW Walter, z ktorej by vyplývali podmienky uplatnenia zmluvnej pokuty. Dohodu o zmluvnej pokute neobsahujú ani predložené Podmienky spolupráce s LKW Walter a v konečnom dôsledku ani v samotnom Dohovore, na ktorý sa navrhovateľ odvoláva, ktorý iba v článku 23 ods. 5 hovorí o náhrade škody v prípade, ak sa prekročí dodacia lehota a oprávnený preukáže, že škoda vznikla z tohto dôvodu. Dohovor v citovaných ustanoveniach upravuje, že v prípade prekročenia dodacej lehoty a ak oprávnený preukáže, že škoda vznikla z tohto dôvodu, je dopravca povinný uhradiť škodu len do výšky dovozného. Skutočnú výšku škody, t.j. výšku dovozného však navrhovateľ súdu nepredložil, keď si uplatňuje iba zmluvnú pokutu v sume 500 eur a to za situácie, keď nevedel súdu preukázať písomnú dohodu o uzavretej zmluvnej pokute medzi ním a spoločnosťou LKW Walter. Taktiež navrhovateľ jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom súdu nepreukázal, že predmetnú faktúru na sumu 500 eur a na sumu 130 eur spoločnosti LKW Walter zaplatil. Za tejto situácie potom súd konštatoval, že neboli splnené podmienky na náhradu škody, keďže navrhovateľ súdu jednoznačne nepreukázal nespochybniteľnú výšku škody, ktorú mu odporca svojim zavinením, t.j. porušením pracovných povinností (nenastúpením do práce a oneskoreným príchodom na vykládku), mal spôsobiť a ktorá mu mala týmto konaním, resp. nekonaním odporcu ako zamestnanca, vzniknúť. Navrhovateľ súdu, okrem jeho tvrdenia, žiadnym spôsobom nepreukázal, že skutočne došlo k nedodržaniu lehoty vykládky tovaru a že túto skutočnosť zavinił odporca. Nesplnenie čo len jednej z podmienok náhrady škody (existencia škody, zavinenie zamestnanca, porušenie právnych predpisov (pracovnej disciplíny) a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a zavinením zamestnanca) má za následok, že súd žalobe o náhradu škody vyhovieť nemôže. V tomto prípade nebola splnená podmienka existencie vzniku škody a jej výšky. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody súd preto návrhu navrhovateľa pre nepredloženie jednoznačných dôkazov, a teda neunesenie vecného bremena preukázať svoje tvrdenia, vyhovieť nemohol. Súd nevyhoviel návrhu navrhovateľa ani v časti zaplataenia náhrady škody v sume 28,14 eura, ktorá škoda spočíva vo vyplatenom stravnom v sume 8,13 eura za neoprávnené zotrvanie v zahraničí a zo sumy 20 eur za svojvoľné zneužitie motorového vozidla. Aj v tomto prípade ide o tvrdenia navrhovateľa, ktoré súdu žiadnym spôsobom nepreukázal. Nepreukázal súdu skutočnosť, že odporca tým, že si mal odviezť sedáciu súpravu domov, odbočil z cesty určenej zamestnávateľom, že odjazdil naviac kilometre, v dôsledku čoho došlo k zvýšenej spotrebe pohonných hmôt, nepreukázal, koľko kilometrov odjazdil navyše, aká škoda mu v tejto súvislosti mala byť spôsobená, vo faktúre, ktorou vyúčtoval odporcovi sumu 28,13 eura absentuje dátum, kedy malo k tejto škode dôjsť. Navrhovateľ taktiež nepreukázal súdu, na základe akého predpisu účtoval odporcovi za 1 km jazdy 1 euro. Jeho tvrdenie, že je to bežná taxa v medzinárodnej doprave neobstojí, súd ho neakceptoval, nakoľko túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal. Vo faktúre absentuje tiež dôvod vyúčtovania sumy 8,13 eura. Ani vznik, či existenciu tejto výšky škody navrhovateľ súdu žiadnym spôsobom nepreukázal. Iba samotné tvrdenie navrhovateľa o existencii tejto škody je nepostačujúce, nakoľko navrhovateľ ako zamestnávateľ musí jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom preukázať jednak existenciu škody, ale aj jej výšku a zavinenie zamestnanca. Ani jednu z týchto podmienok navrhovateľ nesplnil a súdu ich existenciu nepreukázal. Vzhľadom k uvedeným dôvodom súd preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu

zamietol z dôvodu nepreukázania ním tvrdených skutočností. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania v sume 882,10 eura.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, odôvodniac ho tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súčasne súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhovateľ sa podaným návrhom domáha zaplatenia sumy 500 eur, predstavujúcich škodu, ktorú si uplatnil objednávateľ voči navrhovateľovi, nakoľko odporca odmietol pokračovať dňa 11. 01. 2011 v práci, čím nedodržel termín vykládky nákladu v Taliansku v meste Lodi. Odporca na pojednávaní sám uviedol, že do práce odmietol nastúpiť, čím navrhovateľovi spôsobil škodu za porušenie zmluvných povinností. Suma 130 eur predstavuje škodu, ktorú navrhovateľovi spôsobil odporca tým, že nedodržel termín vykládky v Brezovej pod Bradlom dňa 14. 06. 2010. Odporca začal v meste Cesenatico robiť dňa 11. 06. 2010 o 8.30 hod. týždenný odpočinok v trvaní 66 hodín a 3 minúty, pričom podľa príslušných predpisov EÚ a SR mu stačilo robiť 24 hodinový odpočinok dňa 11. 06. 2010 o 17.00 hod. v Slovinsku v meste Celje. Z toho miesta sa mal pohnúť dňa 13. 06. 2010 o 22.00 hod. a dňa 14. 06. 2010 v čase medzi 07.00 a 08.00 hod. mal byť na vykládke v Brezovej pod Bradlom. Povinnosť čerpať iba 24- hodinové voľno, a nie týždenné voľno, preukázali aj stanoviskom Inšpektorátu práce Nitra zo dňa 25. 09. 2012. Z neho vyplýva, že odporca konal v rozpore so zák. č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave. Argumentácia odporcu, že termín vykládky dňa 12. 06. 2010 bol nereálny, nie je odôvodnená a nezakladá sa na pravde, nakoľko termín vykládky nebol dňa 12. 06. 2010, ale dňa 14. 06. 2010, teda termín vykládky bol reálny. Navrhovateľ teda nad všetky pochybnosti preukázal svoju argumentáciu a jednoznačne vyvrátil nepravdivé a účelné dôvody odporcu. Odporca čerpal neodôvodnené pracovné voľno, na ktoré podľa citovaného zákona a príslušných predpisov EÚ nemal nárok. Takýmto konaním zapríčinil nedodržanie termínu vykládky v Brezovej pod Bradlom, čím spôsobil škodu. Suma 28,13 eura predstavuje náklady, ktoré vznikli navrhovateľovi na základe svojvoľného počínania si počas práce a predstavuje stravné za neoprávnené zotrvanie v zahraničí vo výške 8,13 eura a svojvoľné zneužitie motorového vozidla na súkromné účely vo výške 20 eur. Odporca priznal, že použil vozidlo navrhovateľa na súkromné účely a zmenil plánovanú trasu, napriek tomu, že nemal písomný, ani telefonický súhlas na využitie motorového vozidla na súkromné účely a na zmenu trasy. Odporca predžil trasu o 20 km oproti plánovanej trase, čo vyplýva zo všeobecne a bežne dostupných podkladov, ktoré ako všeobecne známe skutočnosti netreba dokazovať. Preto považuje odôvodnenie súdu, že nepreukázal, že odjazdil navyše kilometre a nepreukázal, koľko navyše odjazdil, za nesprávne. Suma 1 euro/1km je obvyklá a všeobecná cena v medzinárodnej doprave. Poukázal za predpoklady vzniku zodpovednosti zamestnanca a uviedol, že odporca sa ku všetkým skutočnostiam, ako ich uviedol navrhovateľ, priznal. K vzniku škody došlo nad všetky pochybnosti, pričom príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody je nespochybniteľná, nakoľko k vzniku škody došlo práve v dôsledku protizákonného konania odporcu. Zavinenie preukázal navrhovateľ a odporca priznal, že porušil svoje povinnosti a konal v rozpore so zákonom. Existencia pracovného pomeru je preukázaná a nesporná, pričom k vzniku škody došlo konaním odporcu pri plnení jeho pracovných povinností. Uviedol, že navrhovateľ si uplatnil voči odporcovi výšku škody, ktorú si voči nemu uplatnil špeditér, ktorý bol povinný túto škodu uhradiť príjmom tovaru, teda si ju neuplatňoval titulom zmluvnej pokuty. Poukázal aj na ustanovenia Dohovoru, a to čl. 17 ods. 1, podľa ktorého dopravca zodpovedá za úplnú alebo čiastočnú stratu zásielky alebo za jej poškodenie, ktoré vznikne od okamihu prevzatia zásielky na prepravu až do okamihu jej vydania, ako aj za prekročenie dodacej lehoty. V zmysle § 23 ods. 5 Dohovoru je dopravca povinný uhradiť škody do výšky dovozného, ak sa prekročí dodacia lehota a oprávnený preukáže vznik škody z tohto dôvodu. Existencia škody vo výške 130 eur v dôsledku omeškania vykládky v Brezovej pod Bradlom bola jednoznačne preukázaná zo strany navrhovateľa, nielen predložením faktúry LKW WALTER č. 115514, ako aj príloh, z ktorej je zrejmé, že škoda vznikla práve tým, že nebol tovar dodaný riadne a včas, preto musel príjemca tovaru presunúť vopred naplánovaných robotníkov na prácu s plánovaným tovarom. Táto suma predstavuje náklady na 3 pracovníkov za jednu pracovnú zmenu, po ktorú nemohli títo pracovníci vykonávať svoju prácu, nakoľko nebol dodaný prepravovaný tovar včas. Existenciu škody vo výške 500 eur preukázal navrhovateľ predložením faktúry LKW WALTER za nedodržanie termínu vykládky v Lodi. Táto výška nebola uhradená zo strany LKW WALTER navrhovateľovi, o čom svedčí výpis z účtu navrhovateľa, podľa ktorého uhradil objednávateľ - špeditér iba sumu vo výške 0,13 eura a zvyšnú sumu 500 eur neuhradil. Špeditér si uplatnil iba výšku škody, ktorá bola najviac do výšky dovozného. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť alebo ho zmeniť a návrhu navrhovateľa vyhovieť.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a dospel aj k správnym skutkovým zisteniam, preto považuje rozsudok za vecne správny. Navrhovateľ sa snaží konvalidovať samotný návrh, že si svoj nárok neuplatňoval titulom zmluvnej pokuty, ale titulom náhrady škody, ktorú mal uhradiť príjemcovi tovaru. Navrhovateľ v odvolaní neuviedol také zreteľné okolnosti, ktoré by mohli zvrátiť rozhodnutie súdu prvého stupňa. Navrhovateľ jednoznačne a nesporne v priebehu celého konania potvrdil skutočnosť, že náhrada škody spočíva v zaplatenej zmluvnej pokute. Tvrdenie, že pokiaľ vo svojich vyjadreniach používa termín pokuta, že sa jedná o laické pomenovanie škody a že zmluvná pokuta predstavuje paušalizovanú náhradu škody, je absurdné. V prípade, že účastník je zastúpený advokátom, nemá súd poučovaciu povinnosť. Navrhovateľ musí jednoznačne a nesporne popísať skutkový stav, o akú skutočnosť opiera svoj nárok a podľa akého zákonného ustanovenia náhradu škody uplatňuje. Na vznik zodpovednosti za škodu musia byť splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, pričom v konaní preukázal, že jazdil na dve karty a bez mzdy a z toho dôvodu, keď bol bez peňazí, nemohol absolvovať cestu zo zahraničia. Absentuje teda príčinná súvislosť a tiež zavinenie. Navrhovateľ súdu nepredložil žiaden dôkaz o tom, či skutočne konečný príjemca pýtal náhradu od LKW Walter a nie je ani zrejmé, čo si uplatnil špeditér u navrhovateľa. Tvrdí, že ide o paušalizovanú náhradu škody, je právny nezmysel. Navrhovateľ súdu nepredložil doklad o tom, kedy bola zásielka odovzdaná konečnému príjemcovi, nie LKW a či skutočne bol alebo nebol dodržaný čas vykládky. Z čl. 30 Dohovoru vyplýva, že nárok na náhradu za prekročenie dodacej lehoty možno uplatniť len vtedy, ak sa dopravcovi zaslala písomná výhrada do 21 dní po tom, čo sa zásielka dala k dispozícii príjemcovi. Je nesporné, že navrhovateľ ako zamestnávateľ odporcu si neplnil povinnosti vyplývajúce zo zák. č. 462/2007 Z. z. Nepredložil súdu záznam GPS, na základe ktorého by sa preukázala trasa, jazdy, počet odjazdených hodín a čas odpočinku. Tvrdenie, že ho nemá k dispozícii, je tvrdenie alibistické a vážnym spôsobom spochybňuje vierohodnosť tvrdenia navrhovateľa. Súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkými dôkaznými prostriedkami, preto navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žiadal priznať trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáha, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 658,13 eura s 9% ročným úrokom z omeškania od 01. 04. 2011 do zaplatenia a aby ho zaviazal k náhrade trov konania. Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ uzavrel s odporcom pracovnú zmluvu dňa 20. 02. 2008. Listom zo dňa 15. 02. 2011 skončil navrhovateľ s odporcom pracovný pomer okamžite z dôvodu, že odporca závažne porušil pracovnú disciplínu, ktoré porušenie spočívalo v nenastúpení na pracovisko dňa 12. 01. 2011 a 13. 01. 2011. Odporca na výzvu navrhovateľa na nástup do práce nereagoval. Týmto konaním odporca spôsobil úmyselne navrhovateľovi škodu, ktorá vznikla z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny a skladá sa zo sumy 500 eur, predstavujúcich pokutu, ktorú si uplatnil objednávateľ voči navrhovateľovi, nakoľko odporca odmietol pokračovať dňa 11. 01. 2011 v práci, čím nedodrжал termín vykládky nákladu v Taliansku v meste Lodi, zo sumy 130 eur, predstavujúcich pokutu, ktorú si uplatnil objednávateľ voči navrhovateľovi, nakoľko odporca nedodrжал termín vykládky v Brezovej pod Bradlom dňa 12. 06. 2010 a zo sumy 28,13 eura, ktorá suma predstavuje náklady, za svojvoľné počínanie si odporcu počas práce a to za stravné za neoprávnené zotrvanie v zahraničí vo výške 8,13 eura a svojvoľné zneužitie motorového vozidla na súkromné účely vo výške 20 eur. Náhradu škody si uplatňuje podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa je v konaní preukázané, že odporca uzavrel s navrhovateľom dňa 20. 02. 2008 pracovnú zmluvu na miesto vodiča. Dňa 15. 02. 2011 skončil navrhovateľ s odporcom pracovný pomer okamžite z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktoré porušenie spočívalo v tom, že nenastúpil na pracovisko dňa 12. 01. 2011 a 13. 01. 2011. Navrhovateľ vyzval odporcu na nástup do práce, na čo odporca nereagoval. Odporca sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru nedomáhal a ani sám neukončil pracovný pomer s navrhovateľom pre nezaplatenie mzdy, preto sú jeho tvrdenia, že do práce nenastúpil z dôvodu, že mu nebola vyplatená mzda irelevantné.

Tým, že odporca svojvoľne nenastúpil dňa 12. 01. 2011 do práce, mal spôsobiť navrhovateľovi škodu vo výške 500 eur, ktorú si uplatnil objednávateľ voči navrhovateľovi z dôvodu nedodržania termínu vykládky nákladu v Taliansku v meste Lodi. Navrhovateľ si uplatnil titulom náhradu škody aj sumu 130 eur, nakoľko odporca nedodržiaval termín vykládky v Brezovej pod Bradlom dňa 12. 06. 2010 a sumu 28,13 eura, ktorá predstavuje náklady, ktoré navrhovateľovi vznikli na základe nedodržania príkazov navrhovateľa a predstavuje sumu stravného vo výške 8,13 eura za neoprávnené zotrvanie v zahraničí a sumu 20 eur za svojvoľné zneužitie motorového vozidla. Navrhovateľ si od odporcu nárok na zaplatenie vyššie uvedených súm uplatňuje titulom náhrady škody.

Podľa § 179 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie okrem prípadov uvedených v § 182 a § 185.

Podľa § 186 ods. 1 Zákonníka práce zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť zamestnávateľovi skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predchádzajúceho stavu a ak túto škodu zamestnávateľ od zamestnanca požaduje.

Podľa § 188 Zákonníka práce pri určení škody na veci sa vychádza z ceny veci v čase vzniku škody.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II. ÚS 85/06).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a

zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Je preto nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové, relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nezodpovedá uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ súdu preukázateľným a jasným spôsobom nepreukázal, či sumu 500 eur a sumu 130 eur spoločnosti LKW Walter aj skutočne zaplatil. Navrhovateľ pritom v konaní zdôvodnil, akým spôsobom došlo z jeho strany k úhrade týchto súm, a teda, ak mal súd o zaplatení týchto súm spoločnosti LKW Walter pochybnosti, mohol navrhovateľa vyzvať na predloženie dokladu od spoločnosti LKW Walter, ktorá by to preukazovala alebo si túto skutočnosť mohol u LKW Walter overiť sám, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 OSP súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Pokiaľ dokazovanie v takomto smere nevykonal, jeho záver o tom, že navrhovateľ tieto sumy nezaplatil, je zatiaľ predčasný. Pokiaľ súd prvého stupňa posudzoval, či došlo medzi navrhovateľom a LKW Walter k uzavretiu dohody, na základe ktorej by si spoločnosť LKW Walter bola oprávnená voči navrhovateľovi uplatniť zmluvnú pokutu, odvolací súd poukazuje na to, že v danej veci ide o nárok navrhovateľa na náhradu škody, ktorý je potrebné posudzovať podľa § 179 Zákonníka práce a zaoberať sa tým, či vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu škody. Súd prvého stupňa sa v rozhodnutí správne zaoberal aj vyhl. č. 11/1975 Zb. o dohovore o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (ďalej len Dohovor), a to čl. 23 bod. 5 dohovoru, ktorý upravuje povinnosť náhrady škody z dôvodu prekročenia dodacej lehoty, avšak neskúmal, či v danej veci bol nárok na náhradu za prekročenie dodacej lehoty voči dopravcovi včas uplatnený (čl. 30 bod 3 Dohovoru). Súd prvého stupňa tiež skonštatoval, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že skutočne došlo k nedodržaniu lehoty vykládky tovaru a že túto skutočnosť zaviniel odporca, pričom na preukázanie týchto skutočností nevykonal vo veci dostatočné dokazovanie. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že odporca dňa 12. 01. 2011 nenastúpil do práce, čo spôsobilo nedodržanie termínu vykládky v Taliansku v meste Lodi, súd prvého stupňa mal na tieto okolnosti vypočítať pracovníka, ktorý túto cestu miesto odporcu absolvoval, vypočítať ho aj na okolnosti technického stavu motorového vozidla a okolností, kedy mal na cestu nastúpiť odporca a kedy nastúpil on a či mohol odporca, v prípade, ak by bol do práce v tento deň nastúpil, pri dodržaní zák. č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave stihnúť včas vykládku a z akého dôvodu ju zastupujúci pracovník nedodržal. Na okolnosti druhej pracovnej cesty z Talianska, Celano do Brezovej pod Bradlom, je potrebné opätovne vypočítať odporcu na trasy, vzdialenosti a povinné prestávky v práci, aby bolo možné posúdiť, či k oneskorenej vykládke došlo zavinením odporcu a vypočítať ho tiež k záverom uvedeným v správe Inšpektorátu práce Nitra zo dňa 25. 09. 2012. Zohľadniť je potrebné aj správu Inšpektorátu práce Nitra zo dňa 25. 09. 2012 (č. I. 162), ktorá sa zaoberala kontrolou dodržiavania sociálnej legislatívy v oblasti dopravy odporcu v dobe od 07. 06. 2010 do 13. 06. 2010, teda v čase druhej cesty odporcu a je potrebné tiež zistiť, čo bolo podkladom pre vydanie tejto správy, keďže navrhovateľ súdu oznámil, že záznam z GPS súdu predložiť nemôže. Ohľadne zaplatenia sumy 28,13 eura bolo v konaní preukázané, a odporca to aj sám potvrdil, že pri ceste zo Staříca späť do Cetína v M. odbočil na H. Q., kde si vyložil doma sedáciu súpravu, teda nešiel priamo do firmy na parkovanie v V., čím porušil povinnosti vodiča, podľa ktorých mal voliť vždy najkratšiu a najekonomickejšiu trasu jazdy, čím navrhovateľovi spôsobil škodu. Povinnosťou súdu preto bolo zaoberať sa výškou tejto škody, pričom je na posúdení súdu prvého stupňa, vysporiadať sa s tým, či si ju uplatňuje v odôvodnenej výške. Vzdialenosť, ktorú tak odporca prešiel, je možné zistiť z internetu a výška účtovaná navrhovateľom odporcovi za 1 km jazdy 1 euro sa odvolaciemu súdu, vzhľadom na bežné ceny v nákladnej doprave, javí ako primeraná. V ďalšom konaní je potrebné sa zaoberať aj škodou v sume 8,13 eura, spočívajúcou z vyplateného stravného, pričom odvolací súd poukazuje na to, že výšku stravného upravuje všeobecne záväzný právny predpis, ktorý nemal navrhovateľ povinnosť preukazovať, ale súd mal skúmať, či odporca skutočne neoprávnene zotrval v zahraničí a posúdiť, či si túto škodu navrhovateľ uplatňuje v súlade s týmto predpisom. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého

stupňa na ďalšie konanie s tým, že právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný (§ 226 OSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.